

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 708/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. S. R., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. C., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 13/2013 zo 14. mája 2013 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. S. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2013 doručená sťažnosť Mgr. S. R., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. C., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 2 Tdo 13/2013 zo 14. mája 2013 (ďalej len „uznesenie zo 14. mája 2013“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 31/2011 z 2. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok z 2. novembra 2011“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený na trest odňatia slobody na päť rokov a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti držať a nosiť strelnú zbraň na dobu desať rokov. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 To 3/2012 z 31. mája 2012 (ďalej len „uznesenie z 31. mája 2012“) odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2011 zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 31. mája 2012 dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu zo 14. mája 2013 odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa v priebehu celého konania v jeho veci postupom orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci boli „viacnásobne porušené“ jeho základné práva. Sťažovateľ podaniami adresovanými Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, Krajskej prokuratúre v Prešove, Okresnej prokuratúre Humenné i Okresnej prokuratúre Vranov nad Topľou, ako aj odvolaním proti rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2011 a dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 31. mája 2012 na tieto porušenia jeho základných práv poukazoval, avšak bezvýsledne.

Sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením najvyššieho súdu uvedeným v jeho uznesení zo 14. mája 2013 vzťahujúcim sa na zachovanie práv obvineného v predmetnom konaní a v tejto súvislosti poukázal na to, že najvyšší súd „nepostrehol, že obžaloba bola doručená súdu dňa 11. 3. 2011 – piatok, a teda fakticky dňa 14. 3. 2011 v pondelok nemohla byť doručená poštou do ÚVV Košice obvinenému, kde vykonával väzbu“. Vzhľadom na § 31 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý obvinenému poskytuje právo od začiatku konania proti jeho osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich sa sťažovateľ nestotožňuje ani s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého

nedoručenie obžaloby v zákonom ustanovenej lehote okresným súdom nemohlo nijako zásadne ovplyvniť postavenie sťažovateľa ako obvineného.

Najvyšší súd podľa sťažovateľa neakceptoval jeho námietky, podľa ktorých vo veci rozhodol nepríslušný súd, a v tejto súvislosti poukázal uvedený súd len na skutočnosť, že o jeho námietke zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu z 27. augusta 2010 sa právoplatne rozhodlo uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 27/2010 z 9. septembra 2010, avšak podľa sťažovateľa sa týmto uznesením rozhodlo o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 0 Tp 44/2010-18 z 27. augusta 2010 vo veci vykonania nariadeného úkonu podľa § 32 ods. 4 Trestného poriadku, a nie o ním vznesenej námietke zaujatosti. V predmetnom konaní sa podľa sťažovateľa dosiaľ nerozhodlo o námietke zaujatosti z 27. augusta 2010 vznesenej priamo do zápisnice pri jeho výsluchu na okresnom súde. Uvedeným postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ sa domnieva, že ak orgán, ktorý vydal rozhodnutie v neskoršom období, je nadriadeným orgánom označený na základe námietky zaujatosti za zaujatý a je mu odňatá právomoc vykonávať zákonom ustanovenú činnosť, jeho predchádzajúce rozhodnutia vo vzťahu k osobe, ktorá podala námietku zaujatosti, strácajú platnosť a účinnosť, ako to zákonodarca predpokladá v právnej norme Trestného poriadku § 31.

S ohľadom na uvedené najvyššiemu súdu podľa sťažovateľa muselo byť zrejmé, že *„uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 23. 8. 2010 proti obvinenému Mgr. S. R., ktorý proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť nie je právoplatné, lebo uznesenie prokurátora JUDr. M., ako prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné, ktorým sťažnosť obvineného zamietol ako nedôvodnú, stratilo svoju právoplatnosť dňom odňatia dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní OP Humenné z vyššie uvedených dôvodov, lebo nešlo o neodkladný alebo neopakovateľný úkon (§ 31 ods. 4 Tr. poriadku). O tejto sťažnosti mal opätovne rozhodnúť nový dozorujúci prokurátor, ten však tento stav ignoroval a o sťažnosti nerozhodol. Podľa názoru sťažovateľa takýmto konaním, respektíve*

nekonaním OP Vranov nad Topľou došlo k porušeniu práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.“. Ako najvyšší súd, tak ani krajský súd sa k uvedenej námietke sťažovateľa týkajúcej sa právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia nevyjadrili napriek tomu, že ide o rozhodujúci argument v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi, na ktorý mali odpovedať, čím došlo ich postupom k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vo svojom dovolaní namietal, že krajský súd rozhodol v jeho veci v nezákonnom zložení, a to preto, lebo „sudca JUDr. F. M. mal byť na základe námietky zaujatosti z rozhodovania senátu 2 To a vo veci sp. zn. 2 To 3/2012 z konania vylúčený. Sťažovateľ sa plne opiera o argumenty uvedené v dovolaní uvedené na strane 3 až 6 dovolania zo dňa 29. 1. 2013. Sťažovateľ je toho názoru, že Najvyšší súd SR si osvojil argumentáciu odvolacieho ako aj sťažnostného senátu Krajského súdu Prešov, ktorá je však v tomto prípade mylná a nerešpektujúca ústavné princípy na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.“.

Najvyšší súd síce na jednej strane uznal, že vyšetrovateľ Policajného zboru vykonal prehliadku osobného motorového vozidla „bez príkazu“ v rozpore s ustanovením § 101 ods. 1 Trestného poriadku, na druhej strane sa ale nezaoberal nezákonnou prehliadkou iných priestorov, a síce „kancelárie s. f. E. s. r. o. (tiež kancelárie s. f. N. s. r. o.) a vôbec sa nezaujíma ani o domovú prehliadku vykonanú dňa 23. 8. 2010 v rodinnom dome..., okres H., kde policajti OR PZ Humenné vykonali domovú prehliadku bez príslušného príkazu súdu“. Uvedeným nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci nezaoberali napriek tomu, že tento postup bol jednoznačne preukázaný prostredníctvom výpovede svedka.

Sťažovateľ nesúhlasí s argumentáciou najvyššieho súdu, v ktorej uviedol, že okresný súd i krajský súd sa s touto otázkou vysporiadali, pretože okresný súd podľa neho „tieto nezákonne vykonané prehliadky vykonal na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz, teda ich prečítal a vyhodnotil ich tak jednotlivo ako aj súhrne a v odôvodnení rozsudku ako aj uznesení zamietnutia odvolania súdy neuvádzajú, že tieto dôkazy boli nezákonné a že na ne

neprihliadajú“. Najvyšší súd sa v odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2013 stotožnil s tvrdením krajského súdu, podľa ktorého na uvedené úkony nebolo potrebné v predmetnom konaní prihliadať, lebo sa pri ich vykonaní nenašli žiadne dôkazy, a uvedený záver je podľa sťažovateľa porušením práva na spravodlivý súdny proces. Orgány činné v trestnom konaní uvedeným postupom, resp. podľa sťažovateľa nezákonnými prehliadkami hrubo porušili jeho základné právo na domovú slobodu podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci mali dôsledne preskúmať zákonnosť takýchto zásahov orgánov činných v trestnom konaní, avšak neurobili tak, a tým došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ sa taktiež domnieva, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci použili na hlavnom pojednávaní a aj v konaní o ním podanom odvolaní dôkaz, ktorý nebol zabezpečený zákonným spôsobom (DVD – nosič obrazového záznamu záberov z banky... z 23. augusta 2010). Pôvodný dôkaz (nosič DVD) bol zlomený, a preto dal obhajca sťažovateľa k dispozícii súdom zúčastneným na rozhodovaní v predmetnej veci jeho kópiu vyrobenú vyšetrovateľom Policajného zboru. Podľa sťažovateľa s ohľadom na skutočnosť, že pôvodný dôkaz bol zničený, v predmetnom konaní nebolo možné preveriť autentickosť záznamu či jeho prípadnú neskoršiu úpravu. Z uvedeného vyplýva, že v konaní bola použitá kópia dôkazu, avšak jej zhodnosť s originálnym dôkazom nebola procesne a technicky overená, čím došlo k porušeniu § 270 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

Argumentáciu najvyššieho súdu, že tento záznam bol vyhotovený orgánmi činnými v trestnom konaní na žiadosť obhajcu sťažovateľa, nie je podľa sťažovateľa postačujúca, pretože nezaručuje objektívne zaznamenanie obrazových záznamov z Č., a. s., H., z 23. augusta 2010. Uvedeným postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci podľa sťažovateľa došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 50 ods. 3 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa sťažovateľa v predmetnej veci existovali *„jednoznačné a objektívne dôvody“*, pre ktoré mal najvyšší súd ním podané dovolanie proti uzneseniu krajského súdu

z 31. mája 2012 prijať na ďalšie konanie. Postupom najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa bez meritórneho zaoberania sa jeho dôvodmi podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že:

„Konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Okresnom súde v Humennom v súvislosti s rozsudkom pod č. k. 4 T 31 zo dňa 2. 11. 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2 To 3/2012 zo dňa 31. 5. 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 T do 13/2013 zo dňa 14. 5. 2013 a v konaniach, ktoré im predchádzalo základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy, základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky

- Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 T do 13/2013 zo dňa 14. 5. 2013 a k nemu naväzujúce rozhodnutia

- Prikazuje Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vec prerokovať a vo veci rozhodnúť

- Priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy finančné zadostučinenie vo výške 1 Euro (slovom jedno Euro).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu zo 14. mája 2013 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- najvyšší súd nesprávne konštatoval, že obžaloba bola sťažovateľovi doručená už 14. marca 2011 (obžaloba bola okresnému súdu doručená 11. marca 2011, a preto k jej doručeniu sťažovateľovi v piatok do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody nemohlo dôjsť už 14. marca 2011), a následne z toho vyvodil, že nedoručenie obžaloby sťažovateľovi v zákonom ustanovenej lehote nemohlo zásadne ovplyvniť jeho postavenie obvineného,

- v uvedenej veci rozhodol nepríslušný súd, pretože dosiaľ nebolo rozhodnuté o sťažovateľovej námietke zaujatosti z 27. augusta 2010 vznesenej proti všetkým sudcom okresného súdu,

- krajský súd rozhodol v jeho veci v nezákonnom zložení, pretože sudca JUDr. F. M. mal byť na základe sťažovateľom podanej námietky zaujatosti v predmetnom konaní vylúčený,

- súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa nezaoberali dostatočne jeho argumentáciou, podľa ktorej uznesenie o vznesení obvinenia proti nemu nenadobudlo právoplatnosť, pretože sťažnosť proti nemu preskúmaval a rozhodoval o nej prokurátor

Okresnej prokuratúry Humenné, ktorej bol dozor nad zachovávaním zákonnosti v predmetnej veci odňatý, keďže v danom prípade nešlo o neodkladný a neopakovateľný úkon, sťažnosť sťažovateľa mala byť opätovne preskúmaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou,

- súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci mali konštatovať nezákonnosť dôkazov získaných orgánmi činnými v trestnom konaní vykonaním nezákonných prehliadok,

- súdy zúčastnené na rozhodovaní predmetnej veci použili ako podklad pre svoje rozhodnutie dôkaz, ktorý nebol zabezpečený zákonným spôsobom, a síce DVD nosič predložený jeho obhajcom, ktorého autenticita s originálom nebola v súlade s § 270 Trestného poriadku riadne overená.

Z uvedeného vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd v odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2013 nedostatočne vysporiadal s jeho už uvedenou argumentáciou, ktorú v tomto konaní predložil.

Ústavný súd preskúmal obsah odôvodnenia uznesenia zo 14. mája 2013, ako aj obsah spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 4 T 31/2011 a k nemu pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-44/OVK-VT-2011.

K sťažovateľovej argumentácii týkajúcej sa nenadobudnutia právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia proti nemu v dôsledku toho, že o sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodoval prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné, ktorej bola predmetná vec následne odňatá, t. j. zaujatý prokurátor, najvyšší súd v odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2013 uviedol: *„Pokiaľ sa týka námietok obvineného smerujúcich voči konajúcim prokurátorom, zvlášť voči konajúcemu prokurátorovi Okresnej prokuratúry Humenné, ani tieto námietky nemožno považovať za relevantné. Jednak JUDr. M. sa necítil byť v danej veci zaujatý a o vznesenej námietke obvineného voči konajúcemu prokurátorovi bolo aj rozhodnuté Krajskou prokuratúrou v Prešove uznesením z 30. novembra 2010, sp. zn. 1/2 KPt 897/10-14. Táto síce odňala vec Okresnej prokuratúre v Humennom a prikázala ju Okresnej prokuratúre Vranov nad Topľou, nie však preto, že by zistila zaujatosť JUDr. M., ale len a*

len preto, že obvinený pôsobil ako policajt Okresného riaditeľstva PZ v Humennom, väčšina prokurátorov pôsobiacich na Okresnej prokuratúre Humenné sa preto s ním poznala a bolo vhodnejšie, aby vec dozorovala Okresná prokuratúra vo Vranove nad Topľou, o čom svedčia už citované rozhodnutia krajskej prokuratúry vrátane uznesenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 26. októbra 2010, sp. zn. IV/1 GPt 497/10-4, týkajúceho sa nevyklúčenia prokurátorov krajskej prokuratúry z konania, ktoré si Najvyšší súd Slovenskej republiky pred svojim rozhodnutím zaobstaral.

Naviac najvyšší súd k uvedenému dodáva, že v konaní pred súdom má prokurátor postavenie strany a nemôže zásadne uplatňovať iné právo ako iná strana v konaní, t. j. obvinený. Okrem skutočnosti, že obvinený pracoval ako policajt a podieľal sa na stíhaní prokurátora JUDr. G., ktorý bol nadriadený súčasným prokurátorom Okresnej prokuratúry Humenné nebola produkovaná žiadna iná skutočnosť, ktorá by svedčila o objektívnej zaujatosti toho ktorého prokurátora tejto okresnej prokuratúry.

Koniec-koncov určenie konkrétneho nezaujatého prokurátora pre zastupovanie v konaní pred súdom je záležitosťou prokuratúry a nie súdu. “

Ústavný súd konštatuje, že k uvedenej námietke sťažovateľa poskytol najvyšší súd v uznesení zo 14. mája 2013 vyčerpávajúcu odpoveď, ktorú objektívne odôvodnil poukazom na spisový materiál v predmetnej veci, resp. konkrétne rozhodnutia príslušných orgánov verejnej moci, z ktorých vyplýva, že v predmetnej veci rozhodoval nezaujatý prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý v čase vydania svojho rozhodnutia disponoval právomocou rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa. Samotný nesúhlas, resp. nespokojnosť sťažovateľa s týmto záverom najvyššieho súdu neodôvodňuje vyslovenie porušenia ním označených práv.

Vo vzťahu k jeho námietkam sťažovateľa týkajúcim sa porušenia jeho procesných práv v dôsledku toho, že mu nebola v zákonnej lehote doručená obžaloba a v jeho veci rozhodoval nepríslušný súd, najvyšší súd v odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2013 uviedol:

„Pokiaľ sa týka dovolacích dôvodov uvedených a uplatnených obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. a/, b/, c/, c/ Tr. por., ich obsahom, ako je zrejmé z odôvodnenia dovolania, sú predovšetkým námietky zaujatosti, ktoré obvinený vznášal v priebehu

trestného konania opakovane a v podstate z tých istých dôvodov na sudcov okresného a krajského súdu, ktoré rozhodovali v jeho trestnej veci ako aj prokurátorov okresnej a krajskej prokuratúry a príslušníkov policajného zboru, z čoho napokon vyvodil záver o tom, že jemu vznesené obvinenie za trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. por. nenadobudlo nikdy právoplatnosť, a teda celé konanie voči nemu je vykonané nezákonne.

S uvedenými námietkami a závermi obvineného však nie je možné súhlasiť. Oba konajúce súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí /zvlášť odvolací súd/ sa námietkam v uvedenom smere podrobne venovali a dôsledne ich rozviedli s poukazom na podstatu veci vo svojich rozhodnutiach. Najvyšší súd preto na tieto podrobné a správne závery konajúcich súdov môže v ďalšom len poukázať.“

Zo spisu v predmetnej veci ústavný súd zistil, že pri rozhodovaní okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby 27. augusta 2011 sťažovateľ do zápisnice o jeho výsluchu uviedol: „... obv. Rada vznáša námietku zaujatosti konajúceho sudcu pre prípravné konanie a súčasne vznáša námietku zaujatosti celého okresného súdu, resp. sudcov Okresného súdu Humenné. Týmto žiadam, aby vec bola tomuto súdu odňatá a prikázaná inému súdu. Namietam súd preto, že pri svojej detektívnej činnosti v prípade D. H., ktorý bol súdený Okresným súdom Humenné som zistil, že nielen orgány prípravného konania, ale aj súd nesprávne posúdil dôkazy, dopustil sa pochybenia a nesprávne uznal môjho klienta za vinného. Následne som spracoval návrh na obnovu konania, ktorý podala potom jeho matka, okresný súd tomuto návrhu vyhovel, no v dôsledku sťažnosti prokurátora sa spis nachádza na odvolacom súde. Takisto ohľadne môjho ďalšieho klienta M. P. súd podľa môjho názoru nesprávne tohto odsúdil pre ťažkú ujmu na zdraví na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne, z výkonu ktorého bol podmienečne prepustený. Aj tomuto som spracoval návrh na obnovu konania, v ktorom som požiadal o spracovanie nového nezávislého znaleckého posudku z odboru psychológie...“

Najvyšší súd vo svojom uznesení zo 14. mája 2013 odkázal na predchádzajúce rozhodnutia krajského súdu v predmetnej veci, v ktorých sa tieto súdy námietkam sťažovateľa podrobne venovali. Napriek tomu sťažovateľ uvedenú námietku zopakoval aj

v rámci argumentácie pred ústavným súdom, ktorý v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 Tpo 27/10 z 9. septembra 2010, ktorým krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 0 Tp 44/10-18 z 27. augusta 2010 (o vykonaní nariadeného úkonu) a v ktorom v rámci jeho odôvodnenia tento súd uviedol: „Už len na okraj považuje krajský súd za potrebné uviesť, že vychádzajúc zo znenia ust. § 31 ods. 1 Tr. por. a § 32 ods. 6 Tr. por. v trestnom konaní je možné účinne namietať zaujatosť sudcu len v prípade, ak možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom, alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní. Pokiaľ strana v konaní namieta len procesný postup v prejednávanej alebo inej veci, o námietke zaujatosti s takýmto obsahom sa nekoná a teda ani nerozhoduje.

Sudca pre prípravné konanie teda postupoval správne, keď o námietke svojej zaujatosti, vznesenej obvineným, osobitným výrokom nerozhodoval, keďže vznesenú námietku zaujatosti konajúceho sudcu obvinený oprel len o nesprávny procesný postup Okresného súdu Humenné, ktorého je sudca pre prípravné konanie sudcom, v iných s prejednanou vecou nesúvisiacich veciach, čo nie je dôvod vyplývajúci z ust. § 31 ods. 1 Tr. por. a preto sa o ňom podľa § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná.“

Z uvedeného je zrejmé, že o námietke sťažovateľa, ktorou namietal zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu v predmetnom konaní, skutočne nebolo rozhodnuté, avšak v dôsledku aplikácie § 32 ods. 6 Trestného poriadku okresným súdom, ktorý mu umožňoval o námietke zaujatosti predloženou stranou v konaní nekonať aj v prípade, ak je táto námietka odôvodnená len procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní. Vzhľadom na to, že okresný súd postupoval pri rozhodovaní o námietke zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu, predloženej sťažovateľom 27. augusta 2010 zákonným spôsobom, ústavný súd argumentáciu sťažovateľa spočívajúcu v tvrdení o tom, že v danej veci rozhodol nepríslušný súd, posúdil ako nepodloženú a irelevantnú.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia zo 14. mája 2013 vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa ukrátenia jeho práva na obhajobu v súvislosti s nedoručením

obžaloby v zákonnej lehote uviedol: „*Pokiaľ sa týka námietok obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. je treba uviesť, že okresný súd nariadil predbežné prerokovanie obžaloby a 14. marca 2011 žiadal obvineného o predloženie návrhov na doplnenie dokazovania. Na verejnom zasadnutí, ako to vyplýva zo zápisnice o úkone, obvinený súhlasil so skrátením lehoty a nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania ani nenamietal skutočnosť, že mu obžaloba nebola doručená. Zo spisového materiálu síce nie je zistiteľné, či obvinenému spolu s výzvou na doplnenie dokazovania bola doručovaná aj obžaloba, ale pokiaľ by tomu tak aj nebolo, toto pochybenie okresného súdu nijako zásadne nemohlo ovplyvniť postavenie obvineného, ktorý jednak vedel za aký skutok je trestne stíhaný, bol vyzvaný na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania a z predvolania na verejné zasadnutie je zrejmé, že súd túto otázku (predbežné prejedanie obžaloby) bude riešiť a zo zápisnice o verejnom zasadnutí je zrejmé, že postup súdu ani nenamietal, bol s ním uzročený pričom súd v zmysle § 243 ods. 1 Tr. por. správne rozhodol v senáte (č. l. 428).“*

Zo spisového materiálu v predmetnej veci, predovšetkým zo zápisnice o verejnom zasadnutí okresného súdu z 18. marca 2011, ktorého predmetom bolo predbežné prerokovanie obžaloby, vyplýva, že ako sťažovateľ, tak i jeho obhajca súhlasili so skrátením lehoty na prípravu verejného zasadnutia a žiadali, aby sa vykonalo napriek nedodržaniu zákonnej lehoty piatich pracovných dní na ich prípravu, a nedoručenie obžaloby na uvedenom zasadnutí vôbec nenamietali.

Ústavný súd sa plne stotožňuje s odôvodnením najvyššieho súdu v uznesení zo 14. mája 2013, ktoré rešpektuje § 247 ods. 1 prvá a druhá veta Trestného poriadku, a nad rámec tejto argumentácie, podľa ktorej takýmto postupom nebol sťažovateľ ako obvinený ukrátený na svojich právach, resp. nebolo ovplyvnené jeho postavenie obvineného, poukazuje navyše aj na skutočnosť, že zo spisového materiálu v predmetnej veci je zrejmé, že pred konaním verejného zasadnutia okresného súdu z 18. marca 2011 bolo sťažovateľovi umožnené oboznámiť sa s obsahom spisu po skončení vyšetrovania v zmysle § 208 ods. 1 Trestného poriadku 22. februára 2011, 23. februára 2011, 25. februára 2011 a 28. februára 2011 a mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania.

Z uvedeného vyplýva, že postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu bola sťažovateľovi objektívne poskytnutá možnosť uplatniť jeho procesné práva, no ten ich z vlastného rozhodnutia nevyužil v plnom rozsahu, a s ohľadom na túto skutočnosť podľa ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že uvedeným postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci došlo k porušeniu ním označených práv.

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevyhlásenia sudcu krajského súdu JUDr. F. M. z rozhodovania jeho veci najvyšší súd v uznesení zo 14. mája 2013 uviedol: *„Pokiaľ sa týka dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. dovolací súd iba konštatuje, že o námietke zaujatosti proti sudcovi Krajského súdu v Prešove, konajúcom o odvolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, t. j. JUDr. F. M. krajský súd právoplatne rozhodol a JUDr. F. M. nevyhlásil z rozhodovania v predmetnej trestnej veci. Krajský súd svoje rozhodnutie podrobne a vecne správne odôvodnil a ani najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia žiadne pochybenie krajského súdu v uvedenom smere nezistil a v dôsledku tohto nie sú splnené ani dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por.“*

Zo spisového materiálu v predmetnej veci ústavný súd zistil, že o sťažovateľovej námietke zaujatosti proti sudcovi krajského súdu JUDr. F. M. bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu č. k. 2 To 3/2012-591 z 27. marca 2011, v ktorom krajský súd s poukazom na okolnosti tohto prípadu, judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa subjektívnej a objektívnej neustrannosti sudcu v odôvodnení tohto uznesenia vo vzťahu k subjektívnej stránke nezaujatosti sudcu uviedol, že krajský súd považoval za rozhodujúce, že *«... JUDr. F. M. a obžalovaný sa síce osobne poznajú, nikdy sa však nestretávali mimo plnenia povinností vyplývajúcich z ich povolaní, ich vzájomný vzťah neprekročil hranice profesionálneho vzťahu medzi dozorujúcim prokurátorom a vyšetrovateľom a to ani pokiaľ ide o spôsob vyvedenia zodpovednosti za zistené neplnenie povinností zo strany policajta, ktorý obžalovaný subjektívne vnímal ako „ostrý osobný konflikt“.* Z týchto dôvodov dospel krajský súd k záveru, že aj so zreteľom na základné povinnosti sudcu, obžalovaným oznámené skutočnosti nepreukazujú subjektívnu zaujatosť

JUDr. F. M., čo napokon vyplýva aj z jeho vyjadrenia, podľa ktorého sa on sám necíti byť v posudzovanej veci zaujatý.».

Vo vzťahu k objektívnej stránke hodnotenia nezaujatosti sudcu v uvedenom uznesení krajský súd uviedol: „... aj pri uplatnení tohto kritéria platí, že pri rozhodovaní o tom, či je v konkrétnom prípade daný legitímny dôvod k obavám, že niektorý sudca nie je nestranný, môže byť stanovisko obžalovaného síce dôležité, ale nie je rozhodujúce. Rozhodujúcim je to, či takáto obava môže byť považovaná za objektívne oprávnenú... Objektívnu nestrannosť pritom však nemožno chápať tak, že by snád' čokoľvek, čo môže vrhnúť, čo i len tieň pochybností na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučovalo ako zaujatého. Sudca nie je automat na rozhodovanie oslobodený od akéhokoľvek svetonázoru, subjektívnych pocitov, ale je súčasťou určitého sociálneho prostredia, od ktorého nie je a nemôže byť úplne izolovaný...

Spravujúc sa týmito všeobecnými východiskami dospel krajský súd k záveru, že v námietke zaujatosti uvádzané tvrdenia vychádzajúce zo subjektívneho hodnotenia správania JUDr. F. M. obžalovaným, ktoré je nepochybne podmienené i tým, že obžalovaný ako vyšetrovateľ bol vo vzťahu k nemu v procesne podriadenom postavení, nie sú spôsobilé vyvolať objektívne oprávnené pochybnosti o jeho nezaujatosti ako zákonného sudcu.“

Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 3/2012 z 27. marca 2012 bola zamietnutá uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 13/2012 z 18. apríla 2012, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa dôsledne zaoberal a oboznámil sa aj s obsahom dozorového spisu vo veci, v ktorej mal sťažovateľ ako policajt dôjsť do konfliktu so sudcom, proti ktorému smeruje námietka zaujatosti, ktorý v tom čase vystupoval v pozícii prokurátora.

Ústavný súd dospel aj v súvislosti s touto námietkou k záveru, že najvyšší súd sa s uvedenou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal odkazom na závery uznesenia krajského súdu č. k. 2 To 3/2012-591 z 27. marca 2011, ktoré možno považovať za dostatočné, a samotná skutočnosť, že sťažovateľ s týmito závermi súdov zúčastnených

na rozhodovaní v jeho veci nie je spokojný, nemôže byť dôvodom vyslovenia porušenia ním označených práv.

Sťažovateľ taktiež namietal, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci mali konštatovať nezákonnosť dôkazov získaných orgánmi činnými v trestnom konaní vykonaním nezákonných prehliadok. Vo vzťahu k tomuto argumentu sťažovateľa najvyšší súd v uznesení zo 14. mája 2013 uviedol: „Rovnako najvyšší súd nezistil ani dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Je síce pravda, že vyšetrovateľ vykonal prehliadku iných priestorov – konkrétne prehliadku osobného motorového vozidla... bez príkazu v rozpore s ustanovením § 101 ods. 1 Tr. por. S touto otázkou sa však vysporiadali oba konajúce súdy a jej výsledky nepoužili a nevyhodnocovali ako dôkaz, v predmetnej trestnej veci.“

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ ochranu svojich práv v predmetnom konaní dosiahol tým, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nezákonne získané dôkazy nepoužili na ustálenie jeho viny, resp. nepoužili ako podklad pre svoje rozhodnutie o vine sťažovateľa, avšak sumár zostávajúcich dôkazov predložených v uvedenom konaní, ktoré boli získané zákonným spôsobom, považovali za dostatočný na vyslovenie jeho viny. Skutočnosť, že sťažovateľ napriek konštatácii nezákonnosti časti v konaní predložených dôkazov v predmetnom konaní nebol súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v jeho veci oslobodený, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivý proces.

K námietke sťažovateľa, podľa ktorej súdy zúčastnené na rozhodovaní predmetnej veci použili ako podklad pre svoje rozhodnutie dôkaz, ktorý nebol zabezpečený zákonným spôsobom, a síce DVD nosič predložený jeho obhajcom, ktorého autenticita s originálom nebola v súlade s § 270 Trestného poriadku riadne overená, najvyšší súd v uznesení zo 14. mája 2013 uviedol, že „sa nemôže stotožniť ani s námietkou dovolateľa podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Senát konajúcich súdov nemal dôvod vylúčiť z konania ako dôkaz DVD, ktoré predložil súdu sám obhajca obvineného a ako z dôkazov založených v spise

vyplýva, tento na základe svojej žiadosti mu bol vyhotovený orgánmi činnými v trestnom konaní (č. l. 373).“.

Sťažovateľ namietal, že v danom prípade išlo o nezákonne získaný dôkaz, ktorý svoju nezákonnosť preniesol aj na z neho prameniacci obrazový záznam. Ústavný súd v tejto považuje za potrebné poznamenať, že nosič obrazovo-zvukového záznamu, t. j. DVD, sám osebe nie je dôkazom, ale je len prameňom dôkazu, resp. nositeľom dôkazu a za dôkaz možno považovať až následné informácie získané z neho.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že prvotne bol nosič DVD, resp. obrazovo-zvukový záznam získaný v spolupráci s poškodenou bankou, ktorá si sama monitorovala vlastné priestory prostredníctvom priemyselných kamier, t. j. nebol získaný neoprávneným zásahom do práv iných osôb, ale v súlade s § 89 Trestného poriadku ako vec dôležitá pre trestné konanie. Obhajca sťažovateľa požiadal o vyhotovenie kópie uvedeného záznamu, ktorý mu bol orgánmi činnými v trestnom konaní poskytnutý, resp. odovzdaný 11. februára 2011 (č. l. 379), preto ani obrazovo-zvukový záznam získaný z tejto kópie DVD netrpí vadou nezákonnosti, ktorá by sa na neho mohla preniesť len z nezákonne získaného nosiča DVD. S ohľadom na uvedené ústavný súd považuje uvedenú námietku sťažovateľa za právne irelevantnú.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013